

Repertoriumnummer 23/1889
Datum van uitspraak 21 juni 2023
Rolnummer 23/218/A
Materie: opvang asielzoekers en vreemdelingen

Uitgifte

<i>Uitgereikt aan</i>	<i>Uitgereikt aan</i>
<i>op</i> €	<i>op</i> €
Rechtsmiddelen	

 Kopie kosteloos afgeleverd in uitvoering van
art. 792 gerechtelijk wetboek - art. 280
Vlaamse rechtbank voor de Arbeid

arbeidsrechtbank Antwerpen afdeling Mechelen

Vonnis

eerste kamer

In de zaak:

Al [REDACTED] SA [REDACTED] (RRN: [REDACTED]), geboren te Galatya op 11 januari 1967, verzoeker om internationale bescherming van Syrische nationaliteit, zonder domicilie, doch precair verblijvend in het Dioscesaan pastoraal centrum te 2800 MECHELEN, Frederik de Merodestraat 18.
Eiser, vertegenwoordigd door meester DARESHOERI ELMEIRA, advocaat loco meester DE SCHUTTER BRECHT, advocaat, met kantoor te 2800 MECHELEN, Brusselsesteenweg 54.

tegen

1. Het OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN MECHELEN, (KBO: 0212.196.111), met zetel te 2800 MECHELEN, Lange Schipstraat 27.
Eerste verweerder, vertegenwoordigd door mevrouw TE [REDACTED] juriste bij het OCMW, draagster van een schriftelijke volmacht.

2. Het FEDERAAL AGENTSCHAP VOOR DE OPVANG VAN ASIELZOEKERS (FEDASIL) (KBO: 0860.737.913), met zetel te 1000 BRUSSEL, Kartuizersstraat 21.
Tweede verweerder, vertegenwoordigd door meester BRACKE SARAH, advocaat loco meester DETHEUX ALAIN, advocaat, met kantoor te 1060 SINT-GILLIS, Amazonestraat 37.

DE RECHTBANK, na beraadslaging, verleent het volgende vonnis:

1 Rechtspleging

De stukken van het geding werden gevoegd bij het dossier van de rechtspleging en vermeld op de inventaris.

Gelet op het informatiedossier van het Arbeidsauditoraat.

De partijen worden gehoord in hun middelen ter zitting van 7 juni 2023.

Gehoord in openbare terechtzitting, mevrouw K. SCHIEPERS, substituut-arbeidsauditeur, in haar overeenkomstig mondeling advies, waarop door partijen niet wordt gerepliceerd.

De wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werd nageleefd.

2 Voorwerp

Met een verzoekschrift, ontvangen ter griffie van deze rechtbank op 25 april 2023,

- vordert eiser ten aanzien van Fedasil om de verplichte plaats tot inschrijving te schrappen, op basis van artikel 11§3 van de Opvangwet, zodat verzoeker zelf zijn plaats van inschrijving kan bepalen;
- tekent eiser beroep aan tegen de beslissing d.d. 21 februari 2023 van het Bijzonder Comité Sociale Dienst van het OCMW Mechelen waarin aan eiser wordt meegedeeld:
*“Het bijzonder Comité Sociale Dienst besliste op 21 februari 2023 het volgende: Het sociaal Huis geeft u vanaf 8 februari 2023 geen financiële hulp aan het barema leefloon.
Motivering: U voldoet niet aan de wettelijke voorwaarden voor financiële hulp gezien u ten laste bent van Fedasil en wij niet bevoegd zijn uw dossier te behandelen.”*

Eiser vordert ten aanzien van het OCMW van Mechelen een equivalent leefloon, categorie alleenstaande vanaf de datum van zijn aanvraag nl. 8 februari 2023.

3 Ontvankelijkheid

Het verzoekschrift is regelmatig naar de vorm en werd ingediend binnen de in artikel 23 van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het Handvest van de sociaal verzekerde, voorziene beroepstermijn van drie maanden.

De vordering van eiser is derhalve ontvankelijk.

4 Feiten

Eiser is een alleenstaande man uit Syrië.

Hij kwam op 27 november 2022 in België aan en diende op 1 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij kreeg op die dag geen opvangplaats toegewezen door Fedasil.

Op 18 januari 2023 consulteerde hij een advocaat, die Fedasil diezelfde dag per e-mail in gebreke stelde om hem onmiddellijk een opvangplaats toe te kennen.

Aangezien er geen antwoord kwam van Fedasil, startte eiser een procedure op eenzijdig verzoekschrift bij de Nederlandstalige Arbeidsrechtbank te Brussel. In een beschikking van 24 januari 2023, gewezen op eenzijdig verzoekschrift, besliste de voorzitter om Fedasil te veroordelen tot het toekennen van de volledige materiële hulp, met onmiddellijke ingang en op straffe van een dwangsom van 100,00 EURO per dag.

Op 13 februari 2023 werd de beschikking aan Fedasil betekend, doch Fedasil heeft tot op heden nog steeds geen materiële hulp aan eiser toegekend. De dwangsommen werden voornamelijk niet betaald, en er is volgens eiser weinig realistische hoop dat dit zal gebeuren aangezien staatssecretaris voor Asiel en Migratie Nicole De Moor al bij herhaling publiekelijk heeft verkondigd dat haar diensten geen dwangsommen zullen betalen.

Eiser verkoos om niet in Brussel te blijven aangezien hij er geen enkele verblijfplaats had, ook niet in de verschillende kraakpanden die er in de voorbije maanden zijn ontstaan. Gelet op zijn beperkte kennisgeving in Mechelen, ging hij daarheen. Ook in Mechelen heeft hij echter geen stabiele verblijfplaats.

Op dit moment verblijft hij feitelijk in het Pastoraal Centrum Mechelen in de Frederik de Merodestraat.

Op 8 februari 2023 diende verzoeker een steunaanvraag in bij het OCMW van Mechelen. Deze laatste besliste daarop om verzoeker geen financiële hulp toe te kennen aan het baremaleefloon, doch wel om aan hem een hulpgeld van 100,00 EURO per week toe te kennen vanaf 21 februari 2023 zolang hij ten laste is van Fedasil.

Het OCMW van Mechelen weigerde echter het equivalent leefloon toe te kennen op grond van het feit dat eiser nog ten laste is van Fedasil zolang de code 207 niet is opgeheven.

Zowel door het OCMW van Mechelen als door de raadsman van eiser werd op respectievelijk 21 maart en 22 maart en 6 april 2023 het verzoek gericht aan Fedasil tot opheffing van de code 207.

Fedasil reageert niet.

5 Beoordeling

De rechtbank hanteert in het huidige dossier dezelfde redenering als deze uiteengezet in haar vonnis d.d. 21 juni 2023 in het dossier AR 23/179/A, onuitgegeven, gebaseerd op een schriftelijk advies van de arbeidsauditeur van de Nederlandstalige rechtbank te Brussel.

5.1 Reglementering

Artikel 9 van de Opvangwet bepaalt:

De opvang, bedoeld in artikel 3, wordt toegekend door de opvangstructuur of het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn toegewezen als verplichte plaats van inschrijving, onverminderd de toepassing van artikel 11, § 3, laatste lid, of van artikel 13.

De voorbereidende parlementaire werken (*Parl. St. Kamer*, DOC 51 — 2565/001, 19) verduidelijken dit artikel als volgt:

“De verplichte plaats van inschrijving — gemeenzaam «code 207» genoemd — wijst de instantie aan die instaat voor de opvang waarop de asielzoeker of de vreemdeling aan wie het recht tot de opvang wordt toegekend op grond van het huidige wetsontwerp recht heeft. De toewijzing van een verplichte plaats van inschrijving impliceert dat de begunstigde van de opvang slechts op die plaats hulp kan ontvangen, met uitzondering van de medische begeleiding die gewaarborgd is voor diegenen die niet verblijven op de plaats die hen werd toegewezen in toepassing van artikel 10. Zij leidt niet tot een beperking van zijn bewegingsvrijheid. (...)”

Artikel 11 van de Opvangwet bepaalt:

§ 1. Aan de asielzoekers bedoeld in artikel 10, 1° en 2°, wordt een opvangstructuur als verplichte plaats van inschrijving toegewezen :

1° zolang de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of één van zijn adjuncten geen definitieve beslissing genomen hebben over hun asielaanvraag;

2° zolang de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen beslissing genomen heeft over het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of één van zijn adjuncten of, bij afwezigheid van beroep, tot het verstrijken van de termijn om het in te dienen.

Een nieuwe plaats van inschrijving kan worden toegewezen indien de beslissing bedoeld onder 1° en 2° van het voorgaande lid niet genomen is binnen een termijn, vastgelegd bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad na een evaluatie van de procedure van onderzoek van de asielaanvragen.

In afwijking van het voorgaande lid wordt de toewijzing bedoeld in het eerste lid evenwel behouden voor de asielzoekers bedoeld in artikel 10, 1° en 2°, aan wie, voor het verstrijken van de termijn bedoeld in voorgaand lid, kennis werd gegeven van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen hetwelke zij een administratief cassatieberoep bij de Raad van State hebben ingediend.

§ 2. Aan de vreemdelingen bedoeld in artikel 10, 3° en 4°, wordt als verplichte plaats van inschrijving een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn toegewezen dat hen de maatschappelijke dienstverlening zal verstrekken waarop zij aanspraak kunnen maken overeenkomstig de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

§ 3. Bij de toewijzing van een verplichte plaats van inschrijving ziet het Agentschap erop toe dat deze plaats aangepast is aan de begunstigde van de opvang en dit binnen de grenzen van het aantal beschikbare plaatsen.

Het houdt rekening :

1° bij de toewijzing van een verplichte plaats van inschrijving in toepassing van § 1, met de bezettingsgraad van de opvangstructuren;

2° bij de toewijzing van een verplichte plaats van inschrijving in toepassing van § 1, tweede lid en § 2, met een gelijkmatige verdeling tussen de gemeenten op grond van criteria vastgelegd in een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De beoordeling van het aangepaste karakter van deze plaats is met name gebaseerd op criteria als de gezinstoestand van de begunstigde van de opvang, zijn gezondheidstoestand, zijn kennis van één van de landstalen of van de taal waarin de procedure gevoerd wordt. In dit kader besteedt het Agentschap bijzondere aandacht aan de toestand van kwetsbare personen zoals bedoeld in artikel 36.

Wanneer er sprake is van bijzondere omstandigheden, kan het Agentschap afwijken van de bepalingen van § 1 door geen verplichte plaats van inschrijving toe te wijzen.

§4 In uitzonderlijke omstandigheden, verbonden aan de beschikbare opvangplaatsen in de opvangstructuren, kan het Agentschap, na een beslissing van de Ministerraad op basis van een door het Agentschap opgesteld rapport, gedurende een periode die het bepaalt, ofwel de verplichte plaats van inschrijving van een asielzoeker wijzigen voor zover deze een opvangstructuur beoogt om een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn aan te wijzen, ofwel in laatste instantie, een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn als verplichte plaats van inschrijving toe te wijzen aan een asielzoeker.

Zowel de wijziging als de toewijzing van een verplichte plaats van inschrijving in toepassing van onderhavige paragraaf gebeurt op basis van een evenwichtige verdeling tussen de gemeenten op grond van criteria bepaald overeenkomstig de modaliteiten voorzien in paragraaf 3, tweede lid, 2', van dit artikel.

Met betrekking tot de "bijzondere omstandigheden", zoals vermeld in artikel 11, §3 *in fine*, stellen de voorbereidende parlementaire werken van de Opvangwet (*Parl. St. Kamer, DOC 51 — 2565/001, 23*):

“Het risico op verzadiging van de opvangcapaciteit wordt eveneens beschouwd als een mogelijke reden om niet over te gaan tot het toewijzen van een verplichte plaats van inschrijving. De memorie van toelichting bij het hiervoor genoemde artikel 57ter 1 zegt in verband hiermee: «In uitzonderlijke ernstige omstandigheden kan de minister of zijn gemachtigde afwijken van de verplichting om een onthaalcentrum toe te wijzen. Bijzondere omstandigheden zijn tevens die omstandigheden waarin de opvangcapaciteit onvoldoende zou zijn en er dus een kwalitatief evenwaardig alternatief inzake materiële dienstverlening zal aangeboden worden». Er is sprake van een gebrek aan beschikbare plaatsen waardoor het toegestaan is om geen verplichte plaats van inschrijving toe te wijzen, wanneer het opvangnetwerk verzadigd is, inclusief de beschikbare plaatsen in de noodopvangcentra zoals vermeld in artikel 18 van het wetsontwerp. Indien er als gevolg van bijzondere omstandigheden geen verplichte plaats van inschrijving is toegewezen door het Agentschap, wordt de bevoegdheid voor de toekenning van steun vastgesteld overeenkomstig de algemene regel die is voorzien in artikel 1 § 1 van de wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.”

§4 van voormeld artikel van de Opvangwet werd echter pas ingevoerd middels artikel 165 van de Wet houdende diverse bepalingen van 30 december 2009. De voorbereidende werken van dit artikel brengen nadere verduidelijking over artikel 11, §3 *in fine* en over hoe

dit zich verhoudt ten aanzien van het (recenter ingevoerde) § 4 (Parl. St. Kamer, DOC 52 2299/001, 101-102):

"In tegenstelling tot de "bijzondere omstandigheden" bedoeld in artikel 11, §3, laatste lid van de wet van 12 januari 2007 (die leiden tot de niet-toewijzing van een verplichte plaats van inschrijving), die in principe op een geïndividualiseerde manier en naargelang van de omstandigheden toegepast moeten worden, hebben de omstandigheden bedoeld in onderhavig geval [lees §4], hoewel uitzonderlijk en conjunctureel, een meer systematisch karakter en vergen ze dat de toewijzing of de wijziging van een verplichte plaats van inschrijving een evenwichtige verdeling tussen de gemeenten mogelijk maakt op grond van criteria bepaald door het koninklijk besluit dat al wordt vermeld in artikel 11, §3, tweede lid, 2° van de wet van 12 januari 2007. Met andere woorden, het is mogelijk dat de verzadiging van het opvangnetwerk het Agentschap ertoe leidt, gedurende meerdere weken, een verplichte plaats van inschrijving toe te wijzen in de vorm van een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn voor een bepaalde categorie van asielzoekers."

Tot slot moet er ook worden gewezen op artikel 13 van de Opvangwet, dat bepaalt: *Het Agentschap kan de verplichte plaats van inschrijving die overeenkomstig voorgaande artikelen is toegewezen in bijzondere omstandigheden opheffen. De Koning bepaalt de procedure betreffende deze opheffing.*

Via de website van het (Vlaams) Agentschap Integratie & Inburgering¹ kan een instructie van Fedasil worden teruggevonden van 24 oktober 2007 betreffende de toewijzing, de wijziging en de opheffing van de verplichte plaats van inschrijving. Met betrekking tot de toekenning van de zogenaamde "code 207" stelt deze instructie op blz. 26 het volgende:

"VII.2. Codering in het wachtregister

VII.2.1 Toewijzing van de "code 207"

De dispatching codeert de code 207 die overeenstemt met de aangeduide opvangstructuur wanneer de asielzoeker zich meldt bij de dispatching, de dag waarop de asielaanvraag werd ingediend.

Indien de asielzoeker zich niet aanmeldt in de aangeduide opvangstructuur binnen de 3 dagen, brengt de opvangstructuur onverwijld de dispatching op de hoogte, die de code 207 wijzigt door "WSP-SPW no show" aan de asielzoeker toe te wijzen.

"VIII. BEROEP

Elke beslissing van toewijzing, wijziging of opheffing van de verplichte plaats van inschrijving moet de mogelijkheden van beroep als volgt vermelden:

"Overeenkomstig artikel 2 van de wet van 21 april 2007 tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek wat betreft de betwistingen inzake de toekenning, de herziening en de weigering van de materiële hulp, kan tegen deze beslissing beroep worden aangetekend bij de

¹ <https://www.agii.beithema/sociaal-medischimateriele-opvang/verzoekers-om-internationale-bescherming-en-afgewezen-verzoekers-om-internationale-bescherming/waar-heb-ie-als-verzoeker-om-internationale-bescherming-recht-op>

Arbeidsrechtbank die territoriaal bevoegd is overeenkomstig artikel 628, 14° van het Gerechtelijk Wetboek. (...)"

Uit deze instructie kan worden afgeleid dat slechts een code 207 wordt toegekend wanneer aan een asielzoeker een opvangstructuur wordt toegewezen. In elk geval moet bij toewijzing van een verplichte plaats van inschrijving code 207, een beslissing worden genomen, die aan de betrokkene moet worden meegedeeld en waartegen de betrokkene beroep kan instellen.

Artikel 17 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat een rechtsvordering niet kan worden toegelaten, indien de eiser geen hoedanigheid en geen belang heeft om ze in te dienen.

Artikel 18 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt:

Het belang moet een reeds verkregen en dadelijk belang zijn. De rechtsvordering kan worden toegelaten, indien zij, zelfs tot verkrijging van een verklaring van recht, is ingesteld om schending van een ernstig bedreigd recht te voorkomen.

In casu dient ook een correcte interpretatie te worden gemaakt van de artikelen 57§1 en artikel 57ter van de wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

Artikel 57§1 bepaalt:

§ 1. Onverminderd het bepaalde in artikel 57ter, heeft het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn tot taak aan personen en gezinnen de dienstverlening te verzekeren waartoe de gemeenschap gehouden is.

Het verzekert niet alleen lenigende of curatieve doch ook preventieve hulp. Het bevordert de maatschappelijke participatie van de gebruikers.

Deze dienstverlening kan van materiële, sociale, geneeskundige, sociaal-geneeskundige of psychologische aard zijn.

Artikel 57ter bepaalt:

"De maatschappelijke dienstverlening is niet door het centrum verschuldigd indien een vreemdeling die gehouden is zich in te schrijven in een welbepaalde plaats overeenkomstig artikel 11, § 1 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, materiële hulp ontvangt van een opvangstructuur die belast is met het verlenen van de noodzakelijke dienstverlening om een menswaardig leven te kunnen leiden.

In afwijking van artikel 57, § 1 kan een asielzoeker aan wie in toepassing van artikel 11, § 1 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen als verplichte plaats van inschrijving een opvangstructuur is aangewezen die beheerd wordt door het Agentschap of één van zijn

partners, slechts in deze opvangstructuur gebruik maken van de maatschappelijke dienstverlening overeenkomstig de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

De maatschappelijke dienstverlening is niet door het centrum verschuldigd indien ten aanzien van een vreemdeling een beslissing is genomen overeenkomstig artikel 4 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen."

5.2 Rechtspraak

In een Franstalig arrest van het Arbeidshof Brussel van 28 september 2022 (C.T. Bruxelles, 28 september 2022, AR 2022/KB/14, onuitgegeven), in een procedure op eenzijdig verzoekschrift, beveelt het Arbeidshof aan Verweerster om een asielzoeker op te vangen vanaf de betekening van het tussen te komen arrest. In tweede orde stelt het Hof:

« Dit pour droit qu'à défaut pour FEDASIL d'avoir hébergé Monsieur C. endéans un délai de 48 heures à compter de la signification du présent arrêt, celui-ci tiendra lieu de décision de non-désignation d'un code 207 ou, si un tel code a déjà été octroyé, de décision de suppression de ce code 207, Dit que cette dernière mesure cessera en tout cas de produire ses effets lorsque FEDASIL accordera une place d'accueil à l'appelant. »

Vrije vertaling:

Zegt voor recht dat indien FEDASIL in gebreke blijft om de heer C. opvang te bieden binnen een termijn van 48 uur te rekenen vanaf de betekening van dit arrest, dan zal dit arrest gelden als een beslissing van niet toekenning van een code 207, of indien een dergelijke code al zou zijn toegekend, als een beslissing van schrapping van deze code 207.

In verschillende vonnissen naar aanleiding van gewone procedures op tegenspraak van 22 december 2022 wees de Voorzitter van de Nederlandstalige Arbeidsrechtbank van Brussel de vordering af om te verklaren voor recht dat zolang er door Fedasil geen volwaardig recht op materiële hulp wordt toegekend en de Eiser geen opvangplaats krijgt, er hem geen verplichte plaats van inschrijving (code 207) wordt toegewezen zodat hij een recht op maatschappelijke dienstverlening verkrijgt van het OCMW. Dit werd als volgt gemotiveerd (bijvoorbeeld: Ned. Arbrb. Brussel 22 december 2022, AR 22/1142/A, onuitgegeven):

"De vordering om hierbij te verklaren voor recht dat er hem geen verplichte plaats van inschrijving (code 207) wordt toegewezen, wordt echter afgewezen omdat dit niet in het belang van de heer A. is.

De code 207 van het Rijksregister is de code voor de 'verplichte plaats van inschrijving', zoals omschreven in de artikelen 10 tot en met 13 van de Opvangwet, die samen boek II

'Bepalingen betreffende de aanduiding van de bevoegde instantie voor het toekennen van de opvang' vormen.

Naast deze code 207 hoort ofwel een met naam genoemde opvangstructuur van (een partner van) FEDASIL te staan, ofwel een met naam genoemd OCMW.

Als code 207 werd in dit geval echter FEDASIL — No Show' geregistreerd. Deze code ontleent haar benaming aan die gevallen waarin een verzoeker om internationale bescherming niet (meer) komt opdagen ('no show') bij de toegewezen opvangplaats (artikel 4, §1, 1° van de Opvangwet). De registratie van de 'no show' laat dan toe vast te stellen dat de oorspronkelijke code 207 (doorgaans een opvangstructuur) niet meer actief is.

Bij de heer A. is er manifest geen sprake van een 'no show'. Deze codering wordt oneigenlijk gebruikt om administratieve doeleinden, met name de volgende: de codering 'FEDASIL — No Show' in de wettelijke informatie is de administratieve bevestiging van het recht op medische begeleiding ten laste van FEDASIL, zoals voorzien in artikel 4, §4 van de Opvangwet.

Hoewel de codering in het geval van de heer A. niet adequaat is — hij verkeert immers niet in één van de vier gevallen die in artikel 4 §1 van de Opvangwet worden omschreven — garandeert zij hem wél het recht op medische begeleiding ten laste van FEDASIL. De openbare orde verzet er zich tegen dat de rechtbank de (zelfs voorlopige) opheffing van deze codering uitspreekt:

- o de medische begeleiding is op dit ogenblik de enige hulp waartoe een Belgische overheidsinstantie zich ten aanzien van de heer A. verbindt*
- o de codering is de enige neerslag van deze verbintenis*
- o de medische begeleiding is onontbeerlijk in het kader van het waarborgen van een menswaardig bestaan aan de heer A. en de absolute ondergrens"*

De verdere redenering van de heer A. miskent de aard van de toegekende code 207 en/of berust op een foutieve lezing van artikel 57ter, tweede lid van de OCMW-wet van 8 juli 1976. Deze bepaling luidt als volgt:

"De maatschappelijke dienstverlening is niet door het centrum verschuldigd indien een vreemdeling die gehouden is zich in te schrijven in een welbepaalde plaats overeenkomstig artikel 11, §1 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, materiële hulp ontvangt van een opvangstructuur die belast is met het verlenen van de noodzakelijke dienstverlening om een menswaardig leven te kunnen leiden. In afwijking van artikel 57, §1 kan een asielzoeker aan wie in toepassing van artikel 11, §1 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen als verplichte

plaats van inschrijving een opvangstructuur is aangewezen die beheerd wordt door het Agentschap of één van zijn partners, slechts in deze opvangstructuur gebruik maken van de maatschappelijke dienstverlening overeenkomstig de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

De maatschappelijke dienstverlening is niet door het centrum verschuldigd indien ten aanzien van een vreemdeling een beslissing is genomen overeenkomstig artikel 4 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen."

De heer A.:

- o *ontvangt géén materiële hulp van een opvangstructuur (eerste lid)*
- o *kreeg vooralsnog géén opvangstructuur van (een partner van) FEDASIL aangewezen als verplichte plaats van inschrijving (tweede lid)*
- o *is niet het voorwerp van een beslissing overeenkomstig artikel 4 van de Opvangwet (derde lid)*

Ten overvloede ontbreekt het de heer A. hoe dan ook aan het vereiste procedurele belang (artikel 17 en 18 Ger. W.) aangezien hij op de zitting van 25/11/2022 heeft meegedeeld dat hij zich nog tot geen enkel OCMW heeft gericht om een aanvraag van maatschappelijke dienstverlening in te dienen. In zoverre de heer A. zelfs nog geen aanvraag heeft ingediend bij een OCMW, komt het hem niet toe te anticiperen op een desgevallend negatieve beslissing waartegen bovendien dan nog beroep openstaat. Het blijkt niet dat op dit ogenblik zijn recht op maatschappelijke dienstverlening ernstig is bedreigd."

In 4 Nederlandstalige arresten inzake eenzijdige procedure van december 2022 (3 van 20 december 2022 en 1 van 28 december 2022) heeft het Arbeidshof te Brussel het hoger beroep gegrond verklaard om te zeggen voor recht dat het tussen te komen arrest zal gelden als beslissing tot opheffing of niet toewijzing van de code 207, zodat appellant zich kan aanmelden bij het OCMW van de plaats van zijn inschrijving, en dit tot op het moment waarop Fedasil hem een plaats in het opvangnetwerk aanbiedt. In deze arresten leidt het Arbeidshof uit de lezing van artikel 17 van de Richtlijn 2013/33/EU van 26 juni 2013 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming, en uit de artikelen 1, 57 en 57ter van de Organieke wet van juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, en uit de artikelen 3 en 2,6° van de Opvangwet, het volgende af (Arbh. Brussel 20 december 2022, AR 2022/KB/22, onuitgegeven - Arbh. Brussel 20 december 2022, AR 2022/KB/23, onuitgegeven - Arbh. Brussel 20 december 2022, AR 2022/KB/24, onuitgegeven, Arbh. 28 december 2022, AR 2022/KB/32, onuitgegeven):

"Uit voorgaande regels blijkt:

- *elke persoon die internationale bescherming aanvraagt heeft recht op maatschappelijke dienstverlening, die hem moet in staat stellen om een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.*
- *Deze maatschappelijke dienstverlening kan bestaan uit materiële hulp binnen een opvangstructuur, of onder de vorm van maatschappelijke dienstverlening door een OCMW. Dit zijn de 2 wijzen van maatschappelijke dienstverlening waarop een persoon die om internationale bescherming verzoekt, aanspraak kan maken (zie in dezelfde zin: Cass. 30 maart 2015, 1^e middel, JTT 245).*
- *De persoon die om internationale bescherming verzoekt kan zelf niet kiezen onder welke vorm de hulp hem wordt verleend. Deze keuze komt toe aan FEDASIL, die deze keuze maakt door al dan niet een opvangstructuur toe te wijzen als verplichte plaats van inschrijving en door al dan niet de materiële hulp te verlenen binnen deze opvangstructuur.*
- *Indien een persoon niet geniet van de materiële opvang binnen een opvangstructuur toegewezen door FEDASIL als verplichte plaats van inschrijving, heeft deze persoon recht op maatschappelijke dienstverlening door een OCMW."*

Vervolgens wijzen de arresten op artikel 11, §3 *in fine* van de Opvangwet (*Wanneer er sprake is van bijzondere omstandigheden, kan het Agentschap afwijken van de bepalingen van § 1 door geen verplichte plaats van inschrijving toe te wijzen*). Hierover zegt het Arbeidshof:

"De keuze van FEDASIL om al dan niet een opvangstructuur aan te wijzen is dus niet discretionair: er moet sprake zijn van 'bijzondere omstandigheden'.

De voorbereidende werkzaamheden van de opvangwet hebben uitdrukkelijk voorzien dat bij verzadiging van de opvangstructuren FEDASIL er mag voor kiezen geen opvangplaats toe te wijzen (...).

In elk geval betekent het woord "kan" in art. 11§3 niet dat de mogelijkheid bestaat dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, géén opvang krijgt. De Europese Verordening en de Belgische wetgeving verplichten de Belgische Staat tot het verlenen van opvang, op één van de twee wijzen die hierboven zijn weergegeven.

Als sociale zekerheidsinstelling is Fedasil ertoe gehouden om ervoor te zorgen appellant effectief de rechten kan genieten die hem door de wet worden toegekend (...). Dezelfde verplichting rust op de rechter wanneer deze is gevat."

De arresten besluiten als volgt:

“In huidige zaak kan slechts vastgesteld worden dat Fedasil opnieuw geen opvangplaats heeft toegekend. Zij verleent zelf dus geen materiële opvang, en zij heeft ook geen beslissing genomen op grond van art. 11§3 van de wet van 12 januari 2007 voornoemd.

(-)

Daarom zegt het hof voor recht dat huidig arrest voorlopig geldt als niet-toewijzing van een verplichte plaats van inschrijving in de zin van art. 11§3, laatste alinea, van de wet van 12 januari 2007 indien Fedasil appellant geen verplichte plaats van inschrijving toewijst.”

In 2 arresten inzake eenzijdige procedure van 6 januari 2023 benadert het Arbeidshof de problematiek op een enigszins andere manier en wijst zij de vorderingen af om te zeggen voor recht dat het tussen te komen arrest zal gelden als beslissing tot opheffing of niet toewijzing van de code 207, zodat appellant zich kan aanmelden bij het OCMW van de plaats van zijn inschrijving, en dit tot op het moment waarop Fedasil hem een plaats in het opvangnetwerk aanbiedt.

Het Hof herhaalt in deze arresten de motivering van de beschikking van de Voorzitster van de Nederlandstalige Arbeidsrechtbank te Brussel (die dezelfde is als in haar vonnissen van 22 december 2022 — zie *supra* randnummer 9) en besluit vervolgens als volgt:

“Hoewel de eerste rechter haar beslissing behoorlijk motiveert en appellant wijst op de redenen waarom hij ook bij het OCMW terecht kan zonder dat de code 207 wordt opgeheven, weigert appellant om zich tot een OCMW te wenden.

De procedure in hoger beroep is dus enkel om een theoretisch gelijk te halen dat enkel kan leiden tot eenzelfde resultaat, met name de maatschappelijke dienstverlening door een OCMW.

De eenzijdige procedure is niet geschikt voor het beslechten van interpretatieproblemen van wetten. Deze procedure dient enkel om bij uiterste hoogdringendheid voorlopige maatregelen te nemen in afwachting van de uitspraak van een rechter ten gronde.

De beslechting van de uitlegging van een wetsartikel moet gevoerd worden in een debat ten gronde, op tegensprekelijke wijze, in aanwezigheid van alle protagonisten.”

Het is van belang hierbij te vermelden dat uit de arresten blijkt dat in de beschikking van de Voorzitster van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel, waartegen hoger beroep werd ingesteld, er werd geoordeeld dat er geen sprake leek te zijn van bijzondere omstandigheden die Fedasil zouden kunnen toelaten om geen verplichte plaats van inschrijving toe te wijzen (artikel 11 §3 van de Opvangwet van 12/01/2007).

5.3 Toepassing

Er bestaat geen betwisting tussen partijen over het recht dat eiser heeft op materiële hulp overeenkomstig de Wet van 12 april 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. Fedasil verwijst naar de saturatie van het opvangnetwerk als reden waarom eiser nog altijd geen materiële hulp kreeg aangeboden.

Door Fedasil werd geen uitvoering gegeven aan de beschikking van 24 januari 2023, gewezen op eenzijdig verzoekschrift, waarbij de voorzitter van de Nederlandstalige rechtbank besliste om Fedasil te veroordelen tot het toekennen van de volledige materiële hulp, met onmiddellijke ingang en op straffe van een dwangsom van 100,00 EURO per dag.

Door Fedasil werd aan eiser de 'code 207 - no show' toegekend. Deze toekenning werd NIET door een beslissing aan eiser ter kennis gebracht. Hij had NIET de mogelijkheid om hiertegen beroep aan te tekenen bij de arbeidsrechtbank.

Eiser vordert in eerste instantie de opheffing van de code 207 no show, die hem door Fedasil werd toegewezen, bij gebrek aan opvangplaatsen. Immers gelet op deze code heeft het OCMW de bestreden beslissing genomen dat geen equivalent leefloon kan worden toegekend.

De rechtbank verwijst naar de redenering van de voorzitter van de Nederlandstalige rechtbank te Brussel hierboven geciteerd en die zij haar eigen maakt.

De code 207 van het Rijksregister is de code voor de 'verplichte plaats van inschrijving', zoals omschreven in de artikelen 10 tot en met 13 van de Opvangwet, die samen boek II 'Bepalingen betreffende de aanduiding van de bevoegde instantie voor het toekennen van de opvang' vormen.

Naast deze code 207 hoort ofwel een met naam genoemde opvangstructuur van (een partner van) FEDASIL te staan, ofwel een met naam genoemd OCMW.

Als code 207 werd in dit geval echter FEDASIL — No Show' geregistreerd. Deze code ontleent haar benaming aan die gevallen waarin een verzoeker om internationale bescherming niet (meer) komt opdagen ('no show') bij de toegewezen opvangplaats (artikel 4, §1, 1° van de Opvangwet). De registratie van de 'no show' laat dan toe vast te stellen dat de oorspronkelijke code 207 (doorgaans een opvangstructuur) niet meer actief is.

Bij eiser is er manifest geen sprake van een 'no show'. Deze codering wordt oneigenlijk gebruikt om administratieve doeleinden, met name de volgende: de codering 'FEDASIL — No Show' in de wettelijke informatie is de administratieve bevestiging van het recht op medische begeleiding ten laste van FEDASIL, zoals voorzien in artikel 4, §4 van de Opvangwet.

Hoewel de codering in het geval van eiser niet adequaat is — hij verkeert immers niet in één van de vier gevallen die in artikel 4 §1 van de Opvangwet worden omschreven — garandeert zij hem wél het recht op medische begeleiding ten laste van FEDASIL.

De openbare orde verzet er zich tegen dat de rechtbank de (zelfs voorlopige) opheffing van deze codering uitspreekt:

- o de medische begeleiding is op dit ogenblik de enige hulp waartoe een Belgische overheidsinstantie zich ten aanzien van eiser verbindt
- o de codering is de enige neerslag van deze verbintenis
- o de medische begeleiding is onontbeerlijk in het kader van het waarborgen van een menswaardig bestaan aan eiser en de absolute ondergrens

Inmiddels heeft eiser een aanvraag ingediend voor equivalent leefloon als alleenstaande bij het OCMW van Mechelen. Deze aanvraag werd door het OCMW, zoals reeds gezegd, afgewezen omdat eiser ten laste is van Fedasil.

In casu dient een correcte interpretatie van artikel 57ter, tweede lid van de OCMW-wet van 8 juli 1976 te worden gemaakt. Deze bepaling luidt als volgt:

"De maatschappelijke dienstverlening is niet door het centrum verschuldigd indien een vreemdeling die gehouden is zich in te schrijven in een welbepaalde plaats overeenkomstig artikel 11, §1 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, materiële hulp ontvangt van een opvangstructuur die belast is met het verlenen van de noodzakelijke dienstverlening om een menswaardig leven te kunnen leiden. In afwijking van artikel 57, §1 kan een asielzoeker aan wie in toepassing van artikel 11, §1 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen als verplichte plaats van inschrijving een opvangstructuur is aangewezen die beheerd wordt door het Agentschap of één van zijn partners, slechts in deze opvangstructuur gebruik maken van de maatschappelijke dienstverlening overeenkomstig de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

De maatschappelijke dienstverlening is niet door het centrum verschuldigd indien ten aanzien van een vreemdeling een beslissing is genomen overeenkomstig artikel 4 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen."

Echter eiser

- ontvangt géén materiële hulp van een opvangstructuur (eerste lid)

- kreeg voorsnog géén opvangstructuur van (een partner van) FEDASIL aangewezen als verplichte plaats van inschrijving (tweede lid)
- is niet het voorwerp van een beslissing overeenkomstig artikel 4 van de Opvangwet (derde lid)

Vermits door Fedasil echter een oneigenlijke code werd toegekend en Fedasil niet reageert op de vragen zowel van eiser als van het OCMW om deze oneigenlijke code te wijzigen, is eiser in een zeer precare positie terecht gekomen door de negatieve beslissing van het OCMW.

In zijn arresten² leidt het Arbeidshof Brussel uit de lezing van artikel 17 van de Richtlijn 2013/33/EU van 26 juni 2013 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming, en uit de artikelen 1, 57 en 57ter van de Organieke wet van juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, en uit de artikelen 3 en 2,6° van de Opvangwet, het volgende af:

"Uit voorgaande regels blijkt:

- *elke persoon die internationale bescherming aanvraagt heeft recht op maatschappelijke dienstverlening, die hem moet in staat stellen om een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.*
- *Deze maatschappelijke dienstverlening kan bestaan uit materiële hulp binnen een opvangstructuur, of onder de vorm van maatschappelijke dienstverlening door een OCMW. Dit zijn de 2 wijzen van maatschappelijke dienstverlening waarop een persoon die om internationale bescherming verzoekt, aanspraak kan maken (zie in dezelfde zin: Cass. 30 maart 2015, I^o middel, JTT 245).*
- *De persoon die om internationale bescherming verzoekt kan zelf niet kiezen onder welke vorm de hulp hem wordt verleend. Deze keuze komt toe aan FEDASIL, die deze keuze maakt door al dan niet een opvangstructuur toe te wijzen als verplichte plaats van inschrijving en door al dan niet de materiële hulp te verlenen binnen deze opvangstructuur.*
- *Indien een persoon niet geniet van de materiële opvang binnen een opvangstructuur toegewezen door FEDASIL als verplichte plaats van inschrijving, heeft deze persoon recht op maatschappelijke dienstverlening door een OCMW.*

² Arbh. Brussel 20 december 2022, AR 2022/KB/22, onuitgegeven - Arbh. Brussel 20 december 2022, AR 2022/KB/23, onuitgegeven - Arbh. Brussel 20 december 2022, AR 2022/KB/24, onuitgegeven - Arbh. 28 december 2022, AR 2022/KB/32, onuitgegeven.

5.4 Besluit

De rechtbank is niet bevoegd tot opheffing van de 'code 207 – no show', die door Fedasil oneigenlijk aan eiser werd toegekend gelet op de discretionaire bevoegdheid van Fedasil ter zake.

Daar door Fedasil echter geen officiële beslissing werd genomen die ter kennis werd gebracht van eiser kan de rechtbank deze beslissing tot toekenning van de oneigenlijke code niet vernietigen.

Wel veroordeelt de rechtbank Fedasil als overheidsinstantie met toepassing van het rechtsbeginsel 'behoorlijk bestuur' tot het regulariseren van de administratieve toestand van eiser en tot het nemen van een officiële correcte beslissing.

Vermits echter door Fedasil aan eiser geen materiële hulp (buiten medische hulp) wordt verleend noch hem een opvangstructuur werd toegekend én eiser zich niet bevindt in een situatie van artikel 4 van de Opvangwet, is er geen wettelijk bezwaar dat de wettelijke verplichting tot maatschappelijke dienstverlening aan een asielzoeker, in casu eiser, door het OCMW op zich wordt genomen met toepassing van artikel 57§1 van de OCMW-wet.

Door het OCMW van Mechelen wordt de mensonwaardige toestand, waarin eiser verkeerd, niet betwist.

De rechtbank sluit zich bij de geciteerde rechtspraak aan zodat de vordering van eiser tot het bekomen van maatschappelijke dienstverlening onder de vorm van een equivalent leefloon als alleenstaande vanwege het OCMW van Mechelen wel degelijk gegrond voorkomt.

6 Beslissing

DE RECHTBANK

Recht doend op tegenspraak;

Na beraad;

Verklaart de vordering van eiser ontvankelijk;

Verklaart zich onbevoegd tot opheffing van de door Fedasil toegekende 'code 207 – no show';

Veroordeelt Fedasil tot het nemen van een officiële correcte beslissing tot regularisatie van de administratieve situatie van eiser in het opvangnetwerk;

Verklaart de vordering van eiser tegen de beslissing d.d. 21 februari 2023 van het BCSD van het OCMW van Mechelen wat betreft de weigering van een equivalent leefloon GEGROND;

Vernietigt deze beslissing en veroordeelt het OCMW van Mechelen tot het verlenen van maatschappelijke dienstverlening vanaf 8 februari 2023 aan eiser in de vorm van een equivalent leefloon als alleenstaande, onder aftrek van de reeds verleende financiële steun;

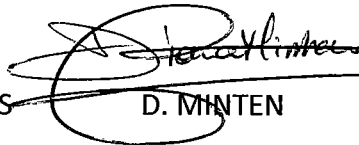
Veroordeelt Fedasil en het OCMW Mechelen met toepassing van artikel 1017, tweede lid Ger.W. tot betaling van de kosten van het geding, ieder voor de helft. Door eiser worden zijn kosten begroot op 153,05 euro rechtsplegingsvergoeding, door de rechtbank vereffent op 163,98 euro. Door Fedasil en het OCMW Mechelen worden geen kosten begroot.

Dit vonnis werd gewezen door:

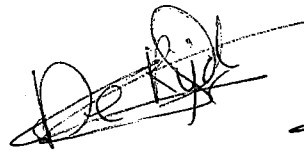
N. MAURISSENS, rechter, voorzitter van de kamer ;
A. DE RIJCK, rechter in sociale zaken als werkgever;
D. MINTEN, rechter in sociale zaken-werknemer-bediende;
met bijstand van N. MARCELIS, griffier.

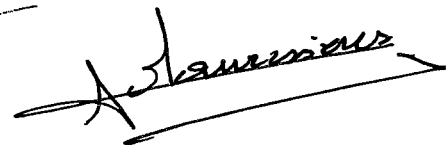
N. MARCELIS

D. MINTEN

A. DE RIJCK

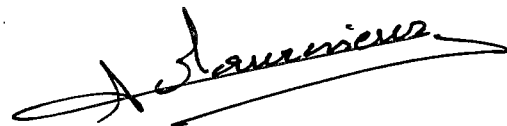

N. MAURISSENS

en uitgesproken op **éénentwintig juni tweeduizend drieëntwintig** in openbare terechtzitting van de eerste kamer van de arbeidsrechtbank Antwerpen - afdeling Mechelen door N. MAURISSENS, rechter, voorzitter van de eerste kamer, met bijstand van N. MARCELIS, griffier.

N. MARCELIS

N. MAURISSENS

